

Místo úvodníku pozdrav z USA...

Šťastnou náhodou jsem padl na Vaši internetovou stránku a přečetl si vzpomínku br. Očka na vznik Sedmičky. Ten článek mne připomněl br. Heyduka, br. Pipaka a mnoho a mnoho bratří, s nimž jsem od roku 1932 měl to štěstí, že jsem prožil mnoho krásných chvil ve vzorném skautském oddíle. Připomnělo mne to klubovnu v Sudoměřské ulici, která byla rozdělena „patentovanou“ stěnou, sklopnou ke stropu na dva samostatné prostory, pamatuji se na kresbu plachetnice, která byla namalována na papíře, který tuto stenu pokrýval, vzpomínám na vaření čaje v zimním období, pro jehož přípravu jsme museli chodit do protilehlých garáží SAMIR pro vodu a hlavně na nezapomenutelného skautského ducha, který prolínal veškeré dění v Sedmičce. Pak jsme chodili na schůzky do Katolického domu v Nuslích, k fran-tiškáňům na Jungmannovo náměstí, a před vypuknutím války v roce 1939 jsem zakotvili ve věži kostela sv. Ignáce. Vzpomínám na krásné tábory pod Blaníkem v roce 1937 a 1939, na tábor na Lužnici v roce 1940....

Viděli jste někdy časopis CESTA, který Sedmička vydávala před válkou? Mnoho bratři již není na tomto světě a mnoho se jich zatoulalo do různých končin světa. V USA žijí br. Standa Tax a br. Housenka (sk. jméno), br. Olda Tax zemřel před lety rovněž v USA.. S mnoha bratry se občas setkám... v Cachrove např. žije br. Siola (Fruhauf). Každé setkání s členem Sedmičky je příležitostí ke vzpomínání

a konstatování, že to byly „zlaté časy českého skautingu“, od nichž se, žel Bohu, dnešní JUNÁK dosti odchýlil, i když i v něm leckde přezívají opravdoví skauti.

Tak Vám všem přeji hodně úspěchu na skautské stezce a nedejte se falešnými pozlátky odvést z nastoupené cesty. Skauting slaví letos 100 let svého založení a nemá žádný důvod, aby „modernizoval“ a inovoval skautský program, protože těch uplynulých sto let je nejlepším dokladem, že to je a stále bude i v budoucnosti dobrý program! Jde jen o to, dobře jej interpretovat a nezapomínat, že jde především o výchovu v duchu Desatera.

S bratrským stiskem levice

ŠIRCHÁN,

7.odd. katolických skautů Praha
12 (dnes také v USA)

lehce upravený mail (o hacky a carky :)), který přišel na casopis@blanik.info

Držíte v ruce první číslo Blaníku po dalším střediskovém sněmu. Jak na něm zaznělo, máme vlastně štěstí, že se neopakovala situace z období několik let dozadu a že to bylo „všechno tak trapně naplánováno“. Budíme však za to rádi.

No a toto je pěkné místo k poděkování všem komu není blaho střediska putna a ujal se ve středisku nějakého toho úkolu.

Taky si dovolím tohoto místa využít k malé poznámce k tomuto časopisu - za prvé: díky moc všem, kdo jste tento časopis tak pěkně vykrmili příspěvky. Je vidět, že se něco děje.

Za druhé: rubrika historie má další pokračování. A taky první odezvu - viz pozdrav z USA. Jak je vidět, Blaník nechteme jen my, členové střediska, když jedeme ze střediskovky domů, ale zaujme i někoho jiného. Samozřejmě by se na tomto místě mohlo polemizovat nad stálou otázkou - totiž formou časopisu, ale to nechejme na někdy jindy.

A je tu také další nová rubrika - zdravotvůdce. Tentokrát se točí kolem klíšťat.

Třetí bod částečně souvisí s již zmíněnou formou - protentokrát jsme zvolily „hustou a téměř bezobrázkovou“ formu. Domníváme se totiž, že krmit papírový Blaník obrázky, je v dnešní době zbytečné. Proto jich je jen pár a ostatní uvidíte v mnohem lepším kvalitě na netu. Jinak otázka formy je stále otevřená ... tak se nebojte házet nápady.

Konec plků...a krásné tábory (bez dešťů, klíšťat i jiných úrazů a nepříjemností).

-RED-

STALO SE. . .

Řemřich 2007

aneb neobvyklé čekatelky střediska Blaník

Řem

Letošní Řemřich byl již druhým v pořadí.

První ročník, opěvovaný na Blanickém webu a vlastně všude vůbec, proběhl rok předtím a již znovu bylo Řemřichovi ctí připravit na skautský život dalších pětadvacet čekatelů.

Vše začalo naprosto nevině. Srazem na Hlavním nádraží. Avšak již při cestě vlakem do Berouna se ukázalo, že o zábavu bude postaráno. Vzhledem k tomu, že jsme každý jedinečný, museli jsme se pomocí pexeso-zvířátek seznámit a měnit a měnit.

V Berouně nebyla konečná, pokračovalo se dále vlakem.

Pěší cesta vedla až na velkou louku. O její opravdové rozloze zde nemohu referovat, jelikož byla tma. A i přesto, že byla tma, jsme si zavázali šátky kolem očí a připravili jsme se na nějakou běhací LOKÁLNÍ hru po louce. Něco nevinného.

Naivky.

Odvlekli nás daleko.

Do velkého auta.

Velkého, ale malého auta.

Prostě to auto bylo malývelký.

O velikosti znovu nemohu referovat, ačkoli jsem ani tu tmou neviděl. Ale s Radimem jsem poznal, že se jedná o auto Škrabáka.

Z onoho auta nás po drsné jízdě postupně vyhazovali, mám pocit po čtyřech. Lidech, ne končetinách. Chvilku nás vedli, dali nám 4 bombony a nechali nás bloudit v lese.

Hu hůůů.

Postupně jsme se jako potučky slévali do potoků. Ty se pak stékali do řek. Tak jsme postupně potkávali další a další Řemřichy, hledající červené odrazky po lese.

Postupem času jsme se propracovali dále. Až ke stromu, na kterém vyselo CD, dále až k magnetofonu, kde jsme si museli cd přehrát. Vy, jakožto čtenáři časopisu BLANÍK, máte jedinečnou šanci si poslechnout si to, co účastníci Řemřichu poslouchali krátce před půlnocí sami opuštění v lese. /pozn. Aut. Platí pouze pro 101% čtenáře. Pokud mezi ně patříš, ozvi se na vojta-petr@skaut.org /

Když jsme konečně dohonili onen vánoční stromeček, on nám totiž utekl, předal nám cizí batohy, jelikož jsme celou dobu chodili bez bágů. Do staré školy/fary naproti kostelu to však již nebylo. Kromě skvělé večere a dobrého čaje nás čekalo také představení a společná večerka.

Inu tak skončil Řemřichův den první.

V den druhý se toho také stalo mnoho.

Kromě přednášek, kterých bylo opravdu pozeňnaně, jídla, kterého také nebylo málo a spousty dalšího, čeho bylo ještě více, třeba hra Kurýr. Spočívala v doručování různého zboží různými dopravními prostředky na určitá místa za určitý čas. Byla to tedy hra běhací. Nejzajímavější a nejzábavnější v ní byl ovšem déšť, louže a

mokro tak vůbec (To, že píšu, že šlo o běhací hru vůbec neznamená, že by se v ní nezapojoval mozek. Naopak, s troškou přemejšlení člověk ani běhat nemusel.)

Pokud se ptáte, kdo vyhrál, tak já vám odpovím, že nevím, protože hra nebyla stále vyhodnocena (ale nebojte, až se to dozvíme, napíšem vám třeba na Blanické Fóru :)

Večer byla zajímavá, ale pro vyčerpané Řemřichy málo adrenalinová, přednáška od Rysáka na téma Skauting a komunismus.

Neděle se nestíhala. Což zapadlo do programu, jelikož narvat tolik přednášek do tak mála místa se stihnout nedá.

Pak následovala cesta zpět do Prahy, někteří byli ještě večer na mši.

Řich

Druhý víkend ŘemŘichu začal v pátek na nádraží Holešovice, odkad' jsme se sedící vezli v narvaném buse směr Česká Lípa.

Bez batohů, avšak plni přesvědčení, že nás chce Řemřich team někde strtit, skrýt, zbloudit či dokance zakopat, jsme se vydali na pěší pedituru do Sloupu v Čechách. Ani nás nezakopali,

ani nás neztratili, pouze jsme si zkusili Geokešing. Ale nenašli.

V domě Asociace TOM nás očekávali ŘemřichTeamové a rychle jsme začali s přednáškami, které se s námi táhli až do večera toho dne. Druhého samozřejmě pokračovaly.

Za zmínku stojí Řemřich test. Avšak nic vám k němu neřeknu, je přeci třeba, abyste se, pokud ještě nemáte čekatelky, měli nač těšit - na nějaké to překvápko. (Ale kdo není pako, mrkne na fotky, co jsou na Blanickém webu a má to názornější ;-)) Prozradím jen, že s tím bylo spojeno divadelní představení o Řemřichovi.

Každopádně toho dne jsme měli první, myslím, dva testy, zbytek testů a ústních pohovorů proběhl v neděli.

Při konečném zúčtování se řeklo, kdo čekatelky dostává ihned, kdo si napíše opravný test a kdo dopíše ještě svou práci. Vida, o té jsem se nezmínil. A už ani nezmíním.

Slavnostní předání čekatelských dekretů proběhlo poměrně vysoko. Víc neprozradím. Není proč.

Snad jen to, že mnoho lidí dělalo opravné testy a to především z Hospodaření. Já jsem je v tom nenechal a dělal jsem je taky.

Opravné zkoušky proběhly těsně před střediskovým sněmem. Všichni, kdo se jich účastnili, to zvládli / s potížemi či bez nich ;) /

AfterPárty Řemřichu II.

Když jsme přišli s Radimem do Krče, na čas, potkali jsme akorát Makrelu a Rockyho.

Pak jsme snad deset minut ohýbali nějakou trubku, přičemž v prů-

běhu děje přicházeli další a další Řemřichové. Ti se v průběhu celého večera neustále měnili. Někdo skládal obr velký skautský puzzle, jiní kecali u ohně, další jedinci se pokoušeli vyrobit z PET lahve raketu. PETka ale shořela.

A jiní jedinci, přesněji jedinec, a to Mýval, proskakoval ohněm. Pak zakop, prolétl hlavou ohněm a usmál se na nás. Trošku ohořelej Mýval. Po plivání ohně tou trubkou, co jsem ohnul, jsem šel dom, takže tím to pro mne haslo.

AfterPárty Řemřichu obecného

AfterPárty pro všechny ročníky Řemřichu proběhla hnedle po Blanických hrách. Inu, bylo nás tam pět a půl. Hrál se kriket. Vystříhovali jsem s Madlou hudební křížovku.

Normálně, víte že Den mozeí je něco jiného než Muzejní noc? Madla dovyšvětlí, až ji potkáte.

A tak různě.

A co na závěr? No, naprosto nejlepší by bylo, aby závěr nebyl. Tím nemyslím, že bych ho nenapsal, tím myslím to, že by Řemřichův čas neskončil.

Tak tedy na závěr: jedno velké díky.

Díky, které patří všem.

Za strašné bolesti hlavy a velkého presového tlaku, tedy naopak, pár desítek minut před uzávěrkou našeho skvělého a velkého Blaníku

VOJTA - ČERNÝ ŠÍP

Svojsíkův závod

Základní kolo pořádané ORJ Prahy 4

Mohlo by se zdát, že vše začalo 14.4.2007 v 7:50 na Nádraží Modřany, kde jsme měly s Xirénama sraz. Leč všechno to začalo mnohem dříve a ne zrovna v mé hlavě. Když jsem ale zjistila, že Svojsíkův závod je letos pojat jinak než v dřívějších letech, nic už nebránilo mému nadšení, aby propuklo v plné síle. Protože jsme se ale rozhodly, že se zúčastníme poněkud později, nezbývalo nám už na trénování mnoho času. Po zapojení veškerého našeho umu (a mého volného času) se nám částečně podařilo nedostatek času vykompenzovat intenzitou trénování a tak jsem na závod vyrážely s velkým očekáváním.

Místem konání závodu byla Praha 12, Točná – valy. Všechno začalo stavebním stanem na určeném prostoru a uložení našich věcí do stanu. Poté byl nástup v krocích, kde se účastníci dozvěděli pravidla a něco málo z dějin závodu. Letos se jednalo o závod s kruhovým startem, 10 disciplínami a 3 bránami.

Po nástupu si družinky vylosovaly první stanoviště, odkud vyráželi. Pak chodily podle směru po dalších stanovištích (Na všechny moc zapůsobilo zvláště stanoviště „autobusové nádraží“). Na jednotlivých stanovištích nešlo ale jen o znalosti, dovednosti a schopnosti, ale i o spolupráci celé družinky. Po splnění všech stanovišť se hlídky vrátili zpět na start, kde na ně čekal poslední úkol, a to uvařit bramborovou polévku. Nakonec byl nástup

s vyhlášením výsledků a rozdáváním cen. Za středisko Blaník se bohužel zúčastnila jen družinka Xirén. Ale ostudu neudělala! Holky obsadily třetí místo a vyhrály společenskou karetní hru „Šestá bere!“. Když jsem se holek ptala, která disciplína se jim líbila nejvíc - zda se jim líbilo ošetření nemocného, uzle, byrokracie,... A nebo spíš brána moudrých, brána silných či zručných. Chvilí zuřila „hádká“, co že to bylo nejlepší. Nakonec se Xirény dohodly na tom, že nejlepší byl celý závod jako takový, protože mohly být zase spolu? (I když tedy bramboračka mííírně vedla).

Celkově vzato bylo letošní Svojsíkův závod (až na to příšerné horko) „moc prima“ (abych to vyjádřila slovy Xirén). Myslím, že s letošním závodem mohou být spokojeni jak pořadatelé tak i závodníci. To, že se akce vydařila bylo cítit z příjemné a kamarádké atmosféry, která na závodě byla všudypřítomná.

DÁDA - KEYA

Blanické hry

aneb jak vyhrát...

Je tomu rok, co skončilo velké blanické sportovní klání a my z něho odcházel jako sedláci od Chlumce. A tak cestou nahoru na Budějovickou, kde jsme si koupily „za odměnu“ nanuka, padla hláška, že „to tedy ne a příště všechno jinak“. A tak se na oddílovkách trénovalo (třeba běh s „pukavcem“ na Petřín), na výpravách se zkoušely ne-tradiční disciplíny a na táboře se to

všechno, pod taktovkou zkušeného atletického trenéra J., doladilo. Přes zimu jsem si jen udržovaly formu a na jaře jsme vyhrály. Toť ve zkratce „jak na to“.

Ale k vlastním Blanickým hrám... Rok s rokem se sešel a opravdu bylo všechno jinak. Letos se nás sešel poměrně slušný počet. Přes první obavy nejstarší skupiny, že jdou jen na jednu disciplínu, si potom mohly vyzkoušet těch disciplín opravdu hodně... Ale pěkně od začátku

Blanický rytíř v červeném tričku (na plnou zbroj by bylo poněkud horko - sluníčko se dralo ven už od rána) se přištrachal až z Blaníku, aby všechny účastníky náležitě přivítal (z toho lze usuzovat, že sláva blanických her už přesahuje pozemskou dimenzi, ne?). No a potom se to pěkně všechno rozběhlo. Nový styl kartiček - kdo kdy kam má jít, se velmi osvědčil a velké fronty nebyly, myslím, nikde. A asi by bylo záhodno na tomto místě zmínit v čem se vlastně soutěžilo: šipky, střelba ze vzduchovky, lodě, stěna, ruské kuželky, koloběžky, skákání v pytích, petang, házení na cíl, sudoku, ruce-nohy, lanové překážky, kulečník a nakonec „královská disciplína“ štafeta v tříčlenných družstvech.

No, popravdě řečeno, ani jsem nestačila chytat výsledky našich lidí a při vyhlásování výsledků, jsem se nestačila divit :) . (Již slepený) pohár nám teď stojí v klubovně vedle zdi, kde je vylepeno mraky diplomů.

A nahoře na budějovický jsme si zase daly jako sladkou tečku za letošním úspěšným snažením, zmrzlinu.

Takže už víte jak na to? Stačí si říct a ono to někdy vyjde :).

A nakonec patří velký dík všem organizátorům, kteří, nelenili a pro ostatní něco udělali.

MÁŇA - MODRÝ KLÍČ

Jak jsme objevovali svět...

22. dubna se na Staroměstském náměstí konala velká oslava 100 let skautingu. Oslavy probíhaly celý víkend, do Prahy se sjeli skauti z celé České republiky, ale sobotní akce na Staroměstském náměstí, které jsme se s naším oddílem rovněž zúčastnili, byla oslavou s velkým S. Nebudu zde popisovat průběh celé akce – stačí říci, že si přišli na své skutečně všichni. Dvě malé světlušky příběhly (s nadšenou maminkou) a v rukou třímaly podpis Ewy Farny (který dnes visí nad jejich postýlkou), ostatní si procházely stánky, ze kterých přinášely hromady obrázků, samolepek apod. My, vedoucí, jsme se naučily tančit sambu s dítětem na zádech? - děti chtěly vidět a my si užívat hudby. Zkrátka, byla toho spousta. Jsou ale tři věci, které se mi na ce-

lých oslavách líbily nejvíc. Už na srazu na Kačerově nás hlasitě zdravil jistý mladý muž, „čau skautíci, vy jste teďka všude, co to přesně slavíte?“ Praha plná šátků, to tu snad ještě nebylo, a lidé si toho všimli! Viděli, kolik nás je, jak jsme různí, ale schopní sejít se dohromady a bavit se.

Další věcí, co se mi líbí, je právě ona různost. Procházeli jsme se po Staromáku a fotili domovenky (člověk by nevěřil, jak se někteří lidé stydí, nechtějí si nechat vyfotit ani rameno?). Domovenka – jako symbol jedinečnosti – našitá na kroji – symbolu jednoty. Nejvíce

nutí k zamyšlení fakt, který zdůrazňoval ve svém proslovu snad každý, kdo na Staroměstském náměstí promlouval. Myslím tím hlavně velvyslance z různých zemí, kteří obdivovali náš český skauting za to, že se mu vždy podařilo znovu povstat. Třikrát byl zakázán, ale jako takový nebyl nikdy potlačen. Vždy se znovu zrodil prací těch, kterým dnes musíme děkovat! Byli lidé, kteří by dali kdoví co za možnost nosit kroj... A dnes? Škoda mluvit.

KRÁLÍK - DOBROMYSL

P.S. Jen je škoda, že nás tam bylo z Blaníku tak málo...

Velká roverská akce, která proběhla ve dnech **4. – 8. května 2007** na tábořišti Bílá skála nedaleko Jindřichova Hradce.

Pokud jste se zúčastnili, určitě vás teď napadne alespoň jedna aktivítka, přednáška, hra nebo film, kterou jste viděli, hráli nebo poslouchali. Za těch pět dní se toho totiž událo hodně, a každý ať už účastník nebo servisák si ObRok prožil nějak.

A protože já si ho nejen prožil a přežil, ale tahle akce byla pro mne zajímavou zkušeností, rád bych se s vámi podělil o pár svých zážitků a pocitů.

Obrok podle Marka:

Byl mega, byl zajímavý, byl inspirativní, byl vyčerpávající, byl trochu i chaotický, ale hlavně byl Náš. Neříkám to jako lacinou větu, chci tím spíše vyjádřit pocit sounáležitosti a zároveň osobní svobody, která na ObRoku panovala. Bylo nás sice mnoho, pro upřesnění se na loukách kolem Bílé skály sjelo něco přes tisíc roverů a rangers. A ještě se o ně staralo více než dvě stovky ochotných dobrovolníků.

Vzhledem k tomu, že jsem na akci jel se Skautským záchranným týmem (SZT) byla moje úloha na akci více než jasná. Nic nedělat a nemít práci? Nechápete proč? Protože když mohou zdravotníci hrát Petangue a jiným zajímavým způsobem mařit čas, znamená to, že je vše v pořádku a nikomu se

nic nestalo. Že by se na tak velké akci, v tak různorodém počasí, nikomu nic nestalo, to se říci nedá. Bolesti v krku a bolesti hlavy byli na denním pořádku, pár škrábanců bylo taky a i horší případy se objevili. To ale stále nevyplnilo můj čas natolik, abych se nemohl zúčastnit několika programů z velmi široké nabídky.

Navštívil jsem tedy lanové aktivity, jeden večer si zašel do čajovny, druhý do kina no a ty ostatní večery jsem trávil v krčmě. Točila se výborná Kofola a Kombajnérka a dva fotbálky v rohu se opravdu nezastavili. V rámci ObRoku se konal dokonce celorepublikový turnaj roverů a nangers ve stolním fotbálku. No a protože nemám ze školy dost přednášek, zašel jsem si i na ně. A to například na přednášku o médiích, kterou neměl nikdo jiný, než náš dlouholetý člen střediska Blaník, Jirka Zajíc – Edy. Tímto se mu také ještě jednou omlouvám za dřívější odchod z přednášky neb jsem měl službu na ošetřovně a musel jsem odejít před závěrem.

Jak jsem již napsal v úvodu byla to mega akce a to i ve věci která by asi málokoho z nás vůbec napadla. Když se totiž sjelo tolik lidiček, a ještě k tomu roverů, kteří jak známo mají heslo „služím“, byla by škoda toho nevyužít pro blaho okolí. A tak se někde zrodila myšlenka hodná génia (třeba Cimmermana ...viz. dále). Že se totiž v okolí zjistí, co je kde třeba opravit, udělat, pomoci, koho by bylo hezké potěšit, a nebo také koho by mohli čeští roveři něco naučit. Proto se všech dvanáct set skautíků rozjelo, rozeběhlo a jinak roztrousilo v pondělí ráno po okolí Jindři-

chova Hradce. A protože již někdo jiný poděkoval tak jak bych to nedokázal, budu nyní citovat z příspěvku, který vyšel na RoverNetu 10.5.2007 a autorkou je asha.

Co se změnilo letošním ObRokem?

Co jsme změnili? Co jste změnili? gratulujeme si...

...je odklizené kamení z 6 polí a luk
...v několika lesích je pěkně čisto bez odpadků

...víc než 350 dětí v mateřských školách si užilo příjemného dopoledne
...2 hřiště mají vypleté dráhy na běhání a vypadají o dost líp
...zimní venkovní kluziště čerstvě září barvou

...lidé v léčebně dlouhodobě nemocných se rozptýlili 80 minutami hraní a zpívání

...15 klientů z ústavu sociální péče vyrazilo na dopoledne do města a pokecalo si

...v Nové Bystřici je natřená autobusová zastávka

...a bylo vyčištěno několik dalších lesů od starého klestí

...obyvatelé domova důchodců strávili příjemné dopoledne s hudbou

...na trase úzkokolejky Blažejov-Albeř (22 km) zmizely odpadky

...víc než 850 dětí v základních školách si užilo báječného programu

...v Zahradní ulici jsou nově natřené sloupy veřejného osvětlení

...v okolí 2 knihoven se už neválí bordel

...v okolí skautské klubovny nepřekáží kůly od bývalého plotu, kolem je pořádek a hezky to tam vypadá

...na několika místech jsou natřené ploty

...podél naučné stezky už nenajdete žádné odpadky a na sídlišti Vajgar je taky líp

...je stlučená ohrada pro kozy v místě chráněného bydlení lidí s mentálním postižením

...je přestěhována jedna kadibudka a vůbec...

...make the difference...

K tomu asi není co dodat...

Na závěr bych chtěl upozornit na jeden velice pěkný článek, který o Ob-Roku napsal Robert Fulghum, jeden z mnoha zajímavých hostů.

Článek k nalezení na webové adrese: http://robertfulghum.com/index.php/fulghumweb/entry/400_czech_news/

A protože na RoverNet napsala žel-fka Emerka moc pěkný překlad jedné části tohoto anglického článku dávám ho také k dobru.

„Jeden skaut se mě zeptal, kolik jazyků by měl člověk znát. Odpověděl jsem mu, že alespoň čtyři:

Zaprvé jazyk svého lidu, jeho kulturu a historii.

Zadruhé mezinárodní jazyk své doby - angličtinu.

Zatřetí světový jazyk lidstva - hudbu.

Začtvrté jazyk vesmíru, beze slov, jen z pocitu úžasu a zjištění, že jsme součástí vesmíru.

Je mi jasné, že čeští skauti ovládají všechny čtyři dobře.“

-MAREKHROCH (MH)-

(PROTĚŽ)

Pohádkový les 2.6.2007

oči dětí i organizátorů bez cenzury

Prošli jsme si Pohádkový les s fo-tákem a diktafonem a vyptávali jsme se. Děti jsme se ptali, jak se jim tu líbí, jak se jim daří a co by třeba vylep-šily. Od organizátorů jednotlivých sou-těží jsme se zas ptali na jejich stano-viště, jak se dětem daří a jak hodnotí celkovou atmosféru.

Co na to děti...

Ahoj holky, jak se jmenujete?

Madlenka, Míša, Diblík

Super ... a už jste hrály nějakou hru?

Jo ...

A co jsi musela dělat, Madlo?

Musely jsme najít stejnou kartičku ja-kou sem měla v ruce.

Zvládly jste to?

Ano.

A získaly jste něco?

Kartičku s razítkem.

A na co vám bude? Víte to?

Za to dostaneme odměnu.

Jak se jmenuješ? A z jakého jsi oddílu?

Lenka, Dobromysl.

A jak se ti tu líbí? Cos teď dělala?

Musela sem najít prstýnek, abych za-chránila princeznu.

A zachránila's jí?

Jo.

A dělala's tu ještě něco?

Jo, na začátku jsem od Večerníčka do-stala obrázek a pak sem šla k Patovi a Matovi, ti to nalepili na papír a musela sem se podepsat.

A ty mi taky řekneš pár slov? Jak se jmenuješ?

Obluda

Z jakého jsi oddílu?

Utahové.

Tak jakou jsi hrál naposledy hru?

Tadytu..(mávně rukou)

Promiň, ale když se to nahrává, tak není vidět... Musíš to popsát...?

No, takže tam musíš najít prsteny a vždycky když jeden najdeš, tak musíš to dát čarodějnici nebo čarodějníkovi a on postupně bude gebat a až mu dáš ten třetí prsten, tak on prostě gebne, prostě gebnul no...

A co znamená slobvo gebat? Pro lidi třeba kteří nerozumí...

No to znamená že prostě gebne...

Dobře... jinak se ti tu líbí? Atmosféra dobrá, převleky dobrý?

No...krom toho že tu nejsou koštata tak jo...

Na co bys potřeboval koštata?

Abych třeba jednu která mi teď dává něco před pusou, abych jí mohl pěkně

naplácat.

Dobrá, tak děkuji za rozhovor.

(Pozn. Záliba Obludy je plácát vedoucí košťaty...)

Procházka po Pohádkovém lese...

Jak se jmenuješ a z jakého jsi oddílu?

Jmenuje se Klubko, oddíl Keya.

Můžeš mi říci co se dělá na tom tvém úkolu?

Na mém stanovišti se skáče v pytlích a děti potkávají papírky, na kterém je napsán úkol..nebo jim ho přečte maminka, a ten musí splnit.

Baví je to, daří se jim splnit?

Zatím je to všechny bavilo nebo aspoň se to zdálo... navíc poslední úkol je, že se mají vrátit s úsměvem...

Ahoj, jak se jmenuješ?

Fabian.

Z jakého jsi oddílu?

(Kamarád: teď si to musí vymyslet) Nevim.

To nevádí, ale chodíš tady k nám do skauta?

Jo, chodim..

A co tady u tebe dělají?

Kuželky.

A co tady ta princezna, ta patří k vám?

Jo, dává dětem lístečky...

A líbí se vám?

Ne.

Jak se jmenuješ? A z jakého jsi oddílu.

Citrus, 158. Orli.

A co je tady za úkol?

Střílí ze vzduchovky do toho terče.

A nebojí se toho malí děti?

Ne, spíš ty velký děti.

Ahoj, jak se jmenuješ?

Jmenuju se Matouš Kotmel.

Z jakého seš oddílu?

Inkové.

A co tady u vás dělají za úkol?

No, tady máme tři disciplíny, ty Inkové, jeden oddíl. První je střelba na cíl.

A to je ta flaška? Nebo ten spící?
(Kousek dál totiž spí bizon..)

Ne, tady ty dvě věci, a to se střílí špun-
tovkama.

Jóó, a můžeš mi to předvést názorně?
(Matouš střílí)

Super! –No, další úkol

Potom tady je lov na bizona. To musíš
chytit tamhletoho jak spí za tím stro-
mem. Když jde dál, dál po Pohádko-
vym lese tak tam máme střelbu pra-
kem, ale to nevím přesně co se tam
dělá.

Jasně, daří se to dětem? Strefujou se?
Jak kdy, některý maj dobrou mušku a
strefí se hned třikrát, některý ani jed-
nou.

*Nazdárek lovče, tak co ty, jak se jme-
nuješ?*

Nazdar, Klokan Jack.

Co u tebe dělají děti?

No musej chytit bizona do lasa.

Ty jim pomáháš nebo seš protivník?

Ne, musej to udělat samy.

Daří se?

Jo, vždycky ho chytěj.

*Řekl bys nám vlastní názor líbí se ti Po-
hádkový les?*

Jo, dobrý...

Jak se jmenuješ?

Karel. Počkej jak se jmenuje? Jako
přezdívkou?

No...

Šlechtic.

*Jaký to je když tě ty děti pořád chytaj
do toho lasa? Jakej to je pocit, jak si
připadáš jako bizon...*

Jo dobrý, všichni se mě bojeje... akorát
mě pak škrtěj, no...

*Hele, přichází děti, musíš jít
spát... ahoj.*

Jak se jmenujete?

Punčocha, Kiki, z oddílu Keya.

Vysvětlíte nám, co se tu dělá za úkol?
Na lžičce přenáší ping-pongové míčky a
nesmí spadnout.

Kudy chodí?

Podle věkové kategorie... buď jenom ke
kamenu, nebo na okraj zídky... nebo to
celé obejít.

A jak se vám líbí?

Dobrý, jenom by nemuseli chodit
všichni najednou a pak mezery...

*Ahoj, jak se jmenujete a z jakého jste
oddílu?*

Verča, Johana, Keya.

*Můžete mi vysvětlit úkol, které u vás
děti plní?*

Děti musí popohnat tohoto pavouka,
který je děsně líný, tak do něj fou-
kaj...

*Máte skvělý převleky, pro ty co vás
teď neviděj, jsou to krásný čaroděj-
nice... jak vám to dlouho trvalo vymys-
let?*

Jenom prostě... za včerejšek...

*Máš krásný vlasy a ty máš krásnej klo-
bouk, děkuji za rozhovor.*

Jak se jmenuješ? Z jakého jsi oddílu?

Radim, Inkové.

Vy máte víc soutěží, že jo?

Jo, tady máme střelbu z praků...

*Ty jsi směrovník, který odkazuje k sou-
těžím?*

Jo.

*A usmívají se děti, vypadají spoko-
jeně?*

Jojo.

Nálada v cíli...

Jak se jmenuješ?

Katka.

Jak se ti líbil Pohádkový les?

Dobře.

Co jsi vyhrála?

Dobrůtky.

S kým tu jsi?

S rodičema.

*A jak jsi se dozvěděla o Pohádkovém
lese?*

Táta mi to řekl.

*Co by si vzkázala pořadatelům, kdybys
chtěla, aby bylo něco ještě lepší?*

Nic.

Ahoj, jak se jmenuješ?

Berda, z Dobromyslu.

Co tu děláte?

My jsme tady v cíli a rozdáváme úžasný
ceny.

*Moc ti to sluší? Za co přesně jste pře-
vlečené?*

My tu máme vodníka a my jsme jeho
ženy.

Krásný... A nosí děti hodně kartiček?

Jo, jsou moc šikovný.

Jak se jmenuješ?

Jana.

*Jsi z nějakého oddílu nebo jsi tu s ro-
dičema?*

S rodičema.

*Teď sem koukala že jsi vylezla na tu ho-
rolezeckou stěnu, jaký to bylo, bylo to*

náročný?

Náročný to bylo...

Vylezla jsi úplně nahoru?

Jo.

Baví tě to?

Jojo.

*Ahoj. Můžu s tebou udělat krátký roz-
hovor?*

Ano.

Tak jak se jmenuješ?

Vojta Štěpančík.

*Jak ses dostal k nám na Pohádkový
les?*

Horkotěžko. (Slovy maminky, která na
Habrovku jela poprvé v životě..autem
bloudila asi hodinu. Vzadu v autě ner-
vózní děti..znáte to?)

A líbilo se Ti tady?

Ano.

A jaká se ti líbila nejvíc soutěž?

Labyrint.

Labyrint? A bál ses v něm?

Ne.

*Jak to, to není možné. Slyšela jsem, že
tam je velmi zlý černokněžník. Co dělal
ten černokněžník?*

No věstil mi budoucnost.

A co ti vyvěstil?

Budoucnost zrovna ne, ale moje
skutky.

A jaké jsou tvoje skutky dobré nebo špatné?

Dobré.

Tak to je fajn. Ahoj.

Ahoj, jak se jmenuješ?

Hedvika.

A přezdívka?

Íjáček.

A z jakého jsi oddílu?

Dobromysl.

Jak se ti líbil Pohádkový les?

Ujde to... ne, bylo to pěkný...

Co se ti líbilo nejvíc?

Nevím.

A nejímíš?

Ta úplně poslední...

To s tím černokněžníkem? To už jsem slyšela, že ty prý strašně strašidelný. ale přežila's to ve zdraví?

Jo...

A měli bychom něco zlepšit do příštích let?

Ne... jojojo, abych se nebála.

A je tady hvězda dnešního dne, pan černokněžník. Ten kvůli kterému brečela tuna dětí. Tak můžeš mi říci, jak se jmenuješ svým skutečným jménem!

Dave.

Z jakého seš oddílu?

Keya.

O co přesně šlo v tom labyrintu, protože děti většinou brečely, tak to neříkaly dostatečně jasně.

První úkol byl získat klíč a tím klíčem u strážce odemknout dveře a dostat se ke mně, černokněžníkovi.

A u toho šlo o co, u toho černokněžníka?

Aaa... vlastně sem pomocí magické koule zjistil jak se chovali a podle toho jsem jim dal nějakou věc...

A co třeba?

No, jako lístečky

Super děkuju a ty jsi dělal co?

Já jsem dělal strážce, osobního mágo-výho.

Kdo tenhle úkol vymyslel? Dohromady nebo to byl něčí nápad?

Dohromady.

Myslím že měl úspěch, takže vám moc děkuju.

Závěrem jsem ještě vyzpovídala hlavního strážce labyrintu, který si užíval strašení dětí... Jak to dělal? Fráze typu „Nic se vám tam nestane, ale slíbit to nemůžu...“

Děti občas plakaly, ale více se smály a na konci je čekala spousta odměn, takže byly spokojené.

Děkujeme všem za skvělé soutěže a krásné převleky! Díky Vám strávilo přes šedesát dětí krásné odpoledne...

DOBROMYSL

(FOTO: ŽLUVKA, ROZHOVORY: KRÁLÍK)

Scout frisbee tournament

2. června se pražská Ladronka mohla pochlubit šesti závodícími skautskými týmy různých barev, nářečí i umu. Kromě pražských oddílů přijeli závodit i hradecký a budějovický tým. Organizace se chopil oddíl Záře, který tento sport pěstuje na profesionální úrovni a vysílá svoje členy i na mistrovství do Evropy.

Ráno v půl deváté se účastníci shromáždili na místě, většina týmů měla po devíti členech. Nebyl by to ale Blaník, kdyby neměl něco jiného - a tak ostatní oddíly více či méně tiše záviděli bílému chumlu nadšených skautíků, kterých přijelo závodit šestnáct a na každý bod si mohli dovolit vystřídat celé mužstvo ?(v každé hře hrálo pouze 6 hráčů). No jo, Blaník...

V devět hodin se dávají družstva do pohybu, v družstvech to vře, zdá se, že to není zas až taková švanda, jakou jsme předpokládali, jede se naplno. „Lajna, lajna!“ ozývá se ze všech světových stran (Lajna=line, technika řazení lidí při hře). Blaničtí odpovídají: „Lejna, lejna“ No jo, Blaník...

Turnaj se neobešel ani bez zranění, kdy jednoho hradečáka odvezla sanitka s nožičkou od brýlí zapíchnutou těsně vedle oka. Ale ještě předtím ho šetrně ošetřil jeden blaničák a přitom mu stačil povyprávět příhodu o tom, jak ošetřoval babičku, která se svezla z eskalátorů a sanitka ne a ne přijet. No jo, Blaník.....

Při chvilce klidu si pročítáme časopis Skautský svět (jak jinak), respektive rozhovor se slavným vůdcem střediska. Mimo jiné tam stojí i to, že má velký

vůdce (vládce náš, slunce naše jasné) tento den narozeniny. Tedy nemeškáme a připravujeme překvápko, zmocníme se ho a už naráží na kozu a hobl je nekompromisní, holt se nedá nic dělat. „Rocky, Rocky, přibejvaj Ti roky!“ ozývá se okolo a tato podívaná trvá přesně dvacet osm bouchanců do kozy. Ještě podškrábnout fris od všech hráčů a dárek je hotov. Aspoň nějaká švanda. No jo, Blaník...

Zajímá vás, jak to probíhalo a dopadlo? Po tvrdých bojích jsme přeci jen neskončili poslední :) .

No jo, jsme dobrý

MANAŽER TEAMU BLANÍK

MUMIN - ŘÍČANY

ZDRAVOVĚDA

Klíšťata

Odstranění klíštěte:

S každým klíštětem je nutné zacházet, jako by bylo nakažené. Před jakoukoliv manipulací je nejlepší použít jednorázové gumové rukavice, místo a klíště zakápnout alkoholovým dezinfekčním roztokem a počkat asi tři až pět minut. Alkohol je velmi účinný na virus a je schopen během velmi krátké doby rozleptat jeho obálku a znehybnit ho. Teprve poté se doporučuje použít nejlépe kleštičky určené k vyndávání klíšťat. Ty lze koupit v lékárně. Použít lze i pinzetu či jiný nástroj který vám vyhovuje. Klíště je třeba zachytit hned u kůže a kývavým pohybem jej dostat ven z kůže. Místo se pak potře dezinfekcí V žádném případě se nesmí klíště

rozmačkávat nehty, či jakkoliv mačkat. Klíště není dobré masit a rozhodně není nutné ho vytáčet ani proti ani po směru hodinových ručiček. Po vytažení je třeba jej smočit opět v kapce dezinfekčního roztoku a vhodit například do toaletní mísy. Klíště by se nemělo ani pálit zapalovačem, ani házet do koše. Jako dezinfekce se může použít například Jodisol, Septoderm, či jiný alkoholový desinfekční roztok.

Jaké nemoci klíšťata přenášejí:

Klíšťata přenášejí více nemocí. Mezi nejznámější a také nejčastější nemoci přenášené klíšťaty patří klíšťová encefalitida a lymeská borelióza. První z těchto dvou nebezpečných onemocnění je způsobováno virem. Nelze jej tedy léčit antibiotiky, protože proti virům lze zasáhnout jen specifickými antiviroty (jako například u viru HIV či chřipky). Tato nemoc může způsobit neurologické komplikace, v některých případech dokonce končí smrtí. Jedinou možností, jak se nemoci bránit je vyhýbat se možnosti přisátí klíštěte a také případným očkováním.

Druhé onemocnění, tedy lymeská borelióza, je způsobováno několika druhy bakterií, proti kterým působí antibiotika. Ovšem problém je v tom, že onemocnění až ve 40 procentech zůstává od počátku nerozpoznáno a tím pádem neléčeno. A navíc, bakterie se dokáží „ukrýt“ do pojivové tkáně a tak se vyhnout působení antibiotika. Mohou tam pak přetrvávat několik let. Zvláštní problém představují chronické formy onemocnění, do kterých může nemoc po několika měsících dospět. Nemocný pak trpí neurologic-

kými, kloubními, srdečními nebo kožními potížemi.

Jak rychle se člověk nakazí:

V případě klíšťové encefalitidy na čase tolik nezáleží, i když se předpokládá, že během prvních několika hodin (dvou až tří) by k přenosu nemělo dojít. U lymeské boreliózy se bakterie nacházejí ve stěvách klíštěte. Nejprve se musí začít množit, přecházet do slinných žláz a odtud do krve člověka. Tento proces trvá přibližně 24 hodin a tak k onemocnění boreliózou dochází nejčastěji až po této době od přisátí klíštěte.

Když v ráně zůstane kousek klíštěte:

Pokud v ráně zůstane část klíštěte, pak není nutné volit radikální chirurgické řešení, ale místo ošetřit mastí s obsahem antibiotika a počkat na proces přirozené obrany organismu. Místo drobně zhnisá a zbytek klíštěte se tak vyloučí mimo kůži, jako například dřevěná tříška.

Když zarudne kůže:

V místě přisátí klíštěte se může objevit zarudnutí. To je varující známkou jen v případě, je-li průměr větší než pět centimetrů. V tomto případě je na místě myslet na možnost nákazy lymeskou boreliózou a navštívit lékaře. Obávat se nemusíte, pokud je zarudnutí menší než tři centimetry v průměru. Ovšem je třeba hlídat, zda se během několika následujících dní neobjeví potíže připomínající chřipku (malátnost, bolesti kloubů atd.). To by totiž mohlo značit první fázi onemocnění klíšťovou encefalitidou. Příznaky

pak zpravidla ustoupí, nastane několikadenní období klidu. Pak ale začne onemocnění znovu. Nastává druhá fáze. Nemocný trpí náhlou horečkou, bolestí hlavy, vadí mu světelné podněty, trpí třesavkou, zvracením. Následují příznaky dráždění mozkových plen (nemocný např. nepřitáhne pro bolest bradu k hrudníku) a následně též příznaky encefalitidy neboli zánětu mozku (u nemocného se objevují obrny).

Ochrana před klíšťaty :

Jdete-li do přírody, vezměte si pevnou obuv, ponožky a kalhoty stažené do ponožek. Klíště se dostává nejčastěji na kůži těla ve šterbině mez kalhotami a obuví a pak leze směrem vzhůru do teplých a vlhkých míst. Je velmi citlivé na vyschnutí a proto pokud leze dlouho po oděvu nedostane se příliš vysoko, protože se pustí nebo odumře. Dobré je používat na kůži repelenty (Repelentní indulona, Off, Autan) a na oděv (okraje rukávů) insekticidy. Klíšťata se nevyskytují příliš vysoko, maximálně do výšky 60 centimetrů od země. Nepadají ani neskákají ze stromů, jak se také často traduje. Nelehejte si do trávy bez podložky.

Očkování:

Očkovat je možné kdykoliv během roku. Nejen tedy v zimních měsících, jak většina lidí předpokládá. Lze se tedy nechat očkovat i nyní. Ovšem v případě očkování v teplejších měsících roku je nutné mít na paměti, že člověk je chráněn až za 14 dnů po aplikaci druhé dávky vakcíny a tak je tomu třeba přizpůsobit i schéma očkování. V žádném případě očkování a ná-

sledné přísátí infikovaného klíštěte nevede k těžšímu průběhu onemocnění, spíše je tomu naopak.

V současnosti jsou k dispozici dvě očkovací látky. Vakcína FSME Immuno Inject s je v jedné variantě pro děti i dospělé a aplikuje se ve třech dávkách. Po první dávce se aplikuje druhá za jeden až tři měsíce a osoba je chráněna za 14 dnů po aplikaci druhé dávky na dobu asi jednoho roku. Interval mezi první a druhou dávkou lze zkrátit výjimečně v letních měsících na 14 dnů. Aplikace třetí dávky zanechává ochranu na tři roky u dětí a adolescentů na delší dobu.

Německá očkovací látka Encepur je ve variantě pro dospělé (Encepur pro dospělé) a ve zvláštní i pro děti (Encepur pro děti). Dětská varianta je ušita na míru dětem, protože při nižším obsahu antigenu vytváří stejnou, ne-li vyšší ochranu než dospělá varianta. Aplikují se stejně jako FSME Immuno Inject s, jen není doporučeno zkracovat interval mezi první a druhou očkovací dávkou na 14 dnů. Místo toho existuje tzv. zrychlené schéma, kdy se aplikují tři dávky vakcíny v intervalu den 0, 7 a 21 (s ochranou již v den 21) a poté přeočkování za 12-18 měsíců. Další přeočkování je po třech letech.

-MAREKHROCH (MH)- (PROTĚŽ)

Převzato z webových stránek:

<http://www.vakcinace.cz/odpovedi.htm>

Z HISTORIE BLANÍKU

V minulém čísle poprvé vyšla rubrika Z historie Blaníku. A když už bylo napsáno, že bude pokračovat, tak tady je její další část.

Poválečná historie Sedmičky – Blaník

Rok 1947 (II. pokračování)

Především je nutné podotknout, že moje vypravování nemusí být dost přesné (subjektivní hodnocení), proto prosím každého pamětníka, pokud může některé události poopravit, aby neváhal a sdělil nám to.

V tomto roce probíhala naše činnost v nové klubovně „Ústavu pro hluchoněmé“ v Holečkově ulici v Praze – Smíchově. Náš nový skautský oddíl č. 94, vyvíjí svoji činnost v klubovně v areálu Dominikánů v Praze 1 – Husově ulici.

Otec Michal - Dominikán je našim duchovním rádcem. Toho roku o Velikonocích koná Sedmička 3-denní výpravu do Stříbrné Skalice, kde jsme ubytováni na faře P.O. Mádra. Prožíváme zde společně velikonoční obřady v kostelíku Skalickém, stojícím v obci na návrší. Využíváme okolního kraje pro hry a poznání.

Hlavní těžiště naší činnosti toho roku je pochopitelně tábor, který se koná v údolí říčky Střely pod Rabštejnem mezi Hamrem a Kozičkovým mlýnem. Tábor byl umístěn na velmi dobré louce s meandrem řeky v údolí obklopeném vysokými, zalesněnými stráněmi. Civilizace byla vzdálena na kilometry. Týden před zahájením tábora pracovní četa vedená br. Karlem Triebeneklem

provedla postavení kuchyně, jídelny, latriny a lávek. V denním táborovém programu služba zajišťovala donesení pitné vody ze studánky, mléka z Kozičkova mlýna (3 km), chleba a potraviny ze Žihle (5 km) s malým žebříňákem.

Účastníků bylo přes sedmdesát. Byly to dva skautské oddíly č. 77 a č. 94, smečka vlčat (vedená J. Lahovským) a družina Vyder – vodních skautů, vedená Alimem (M. Krutským). Ve vedení tábora se střídali br. Pipak (MUDr. J. Hnátek) a br. Očko (MUDr. B. Fafl). Potravin bylo málo, vše na příděl (potravinové lístky). Navíc jsme měli jenom potraviny z dodávek UNRRA, jako pomazánky a masové konzervy. Zajímavostí v krajině byly obranné bunkry postavené kolem řeky. Pocházely z roku 1938.

Tábor byl jedné noci za dramatických okolností přepaden. Způsob, jakým bylo přepadení vedeno, jsme zpočátku považovaly za vážnou věc. Později, v průběhu hodiny trvajícího přepadení, kdy se navzájem nevybíravými prostředky prali „desítky“ bojovníků, se prokázalo, že jde o přepad jiným skautským oddílem. Přepadení přesto bylo tak závažné, že vedoucí cizího oddílu pistolí ohrožoval br. Pipaka – vedoucího střediska. Byl ale zneškodněn chmatem zezadu br. Duchym. Potom následovala opět velká mela – pralice, kterou ukončil rázným zvoláním „Dost“ br. Pipak. Pak bylo vyjednávání a omluvy, ale také brekot tam, kde byly bolestivé boule a škrábance. Útočníci, jak nám sdělili, se již několik dní před tím bavili na náš účet pozorováním našeho tábora. Pozorovatelé na různých místech byli navzájem propo-

jeni polními telefony (ze zdrojů Wehrmachtu).

Výborné, řeknete, jako v dobovém filmu, kde jsou němečtí vojáci napadeni partyzány. Na naší straně byly ale závažné nedostatky, spočívající v nepozornosti a snad i malé odvaze. Po odtroubení poplachu někteří přesto zůstali ve stanu, snad spali nebo měli strach. Nutno dodat, že prvním napadeným byl br. Zdeněk Hlávka. Přehodili mu potichu deku přes hlavu a srazili k zemi.

V našem protiútoky byli vyhnáni z tábora. Někteří se z nich schovali v temnotě ve vrbovích, odkud je však holí vymrskal br. Luboš Rosenreiter. Někteří z nich za bolestivého hulákání přímo v temnotě přebíhali řeku, která zde byla mělká. To jsme však ještě nevěděli o co a o koho jde. V závěru střetu, a to již bylo za úsvitu, se útočníci, jak již bylo řečeno, snažili změnit celou záležitost v legraci, což se jim nepodařilo, a tak se stahovali do svého vzdáleného tábora. Tábor již potom probíhal normálně, byl výsledkem konsolidované činnosti střediska, především zásluhou předválečných skautů. Složili jsme celou řadu zkoušek, slibů, zkoušky „Tři orlí péra“. Na táboře byla denně sloužena Mše svatá u oltáře námi postaveného. Tábor trval cca měsíc.

Po táboře probíhala normální naše činnost na výpravách a v klubovnách. Za zmínku stojí rádcovský kurs, konaný v posluchárně řádu sv. Františka na Jungmannově náměstí. Vystoupila zde řada význačných instruktorů, včetně Čila – br. Skály. Rok byl zakončen úspěšnou besídkou a to i pro veřejnost v sále Otců Domini-

kánů. Ještě nutno dodat, že toho roku bylo velké sucho a úroda byla špatná. Naše republika se tehdy upsala čertu a přijala dodávky obilí ze SSSR. Tyto dodávky byly později tak draze zaplacené. Proto také v pražských tramvajích bylo na plakátě: *V nouzi dá ti radu každý přítel, ale málokdo dá ti mouky pytel*. Nás ten pytel vděčnosti zavalil na čtyřicet let, takže jsme sotva dýchali. A to ještě někdo, někde tomu tleskal, asi dostal větší kus koláče. Generalissimus Stalin, jak mu říkali generalissimus Mír se na nás usmívá z plakátů té doby svým bazilišcím úsměvem v očekávání věcí přístích. Ale ve své chytrosti ještě netuší, že jej za šest let Pán povolá, aby vydal počet svého hospodaření.

Vláda odmítá na nátlak Moskvy Marshallův plán obnovy a rekonstrukce. Komunisté ovládají již armádu, policii, školství. Konec našeho skautování lze tušit.

Příště ve III. pokračování: „Osudový rok 1948“

BALÚ – V. MAŘÍK

Pozn. tento článek byl též publikován v tomto změně ve Zpravodaji 262. oddílu oldskautů „Sedmička“ č. 6, který vyšel v červnu 1996 a také v Bláníku č. xy z roku 1997 a je určen všem, kdo se chtějí seznámit s dlouholetou historií střediska Bláník.